

SLOVO KNĚZE

Camino

Říká se, že když chceš poznat Ježíše Krista, putuj do Svaté země, když chceš poznat Církev, jed' do Říma, a když chceš poznat sám sebe, putuj do Santiaga.

Možná na tom něco je, a možná je ono sebepoznání obsažené v každém putování. Zvláště tehdy, kdy nemáte jisté, kde budete spát a kdy nevíte, jak Vám půjde putování ve společnosti dalších lidí, to vše otestuje vaše limity a schopnost být laskavý a milosrdný v situacích, které nejsou pro vás lehké.

Měl jsem to štěstí putovat do Santiaga dva týdny ve společnosti svých kolegů a kamarádů, se kterými se známe již dlouho. Obětaví kluci, každý z nás má něco své, ale vždy jsme si dokázali vyjít vstříc, a také jsme poznali mnoho jiných lidí, vyslechli zajímavé životní příběhy. Nevím, jestli jsem na Caminu dobře poznal sebe, ale pár věcí mi cesta osvětlila.

Je fascinující jen tak kráčet a nemít žádný další cíl, tedy vyjma cíle dojít. Na našich životních cestách je tolik rozcestí, odboček a nabídek, že nás stojí hodně sil neustále zvažovat pro a proti. Jedno z uvědomění na této mojí cestě bylo i to, že když jsem se rozhodl jít za Kristem, hodně nabídek na této cestě je již neaktuálních a člověk vůbec nemusí trátit energii na zvažování, jestli ano nebo ne. Je to osvobozující, když si uvědomíme, že tak doopravdy je jen pár věcí důležitých, mezi ně patří dojít do cíle. V křesťanské teologii tomu říkáme získat spásu, dosáhnout život věčný, být ve společenství s Bohem v Nejsvětější Trojici.

Zjednodušuj, zjednodušuj, zjednodušuj! To je poučka, výzva i pozvání. Život je bohatý, mnohohvrstevný, ale nemusí být komplikovaný, může být těžký, ale když má smysl, unese se cokoliv. I vlastní pády, pády druhých i bolest ztrát.

Přeji Vám šťastnou cestu. Buen Camino!

Ján Halama SVD, farář

Josef Kramolín

V kolínském chrámu sv. Bartoloměje se nachází řada obrazů od více či méně pozapomenutých malířů. Asi nejvíce zastoupeným autorem je zde Josef Kramolín (1730–1802). Pocházejí od něj dva obrazy na sloupech po stranách vítězného oblouku – vlevo sv. Prokop (dar Karla Jirsíka, ovšem jedná se pouze o kopii známého milostného obrazu ze sázavského kláštera) a vpravo sv. Vojtěch (pořízený nákladem kostelníka Karla Bobrovského /1751–1805/). Kramolín je také autorem monumentálního obrazu umučení a oslava sv. Bartoloměje, v 19. století umístěného na hlavním oltáři, po roce 1910 visícího nad vchodem do sakristie a dnes schovaného pod stropem na západní, očím běžného návštěvníka skryté straně chóru. Kramolínův obraz nalezneme i na oltáři sv. Barbory ve Šperlinkovské kapli (oltář sám je ovšem o něco starší). Všechny tyto práce pocházejí až z pozdního období autora, z doby kolem roku 1800 (často se pro všechna zmíněná díla udává stejný rok vyhotovení 1801).

Přiznám se, že často mé oči při mši zabloudí na obraz sv. Vojtěcha. Vlastně na něm není zas tak nic zajímavého, ale něčím zvláštní je... Minimálně tím, že ho namaloval někdo před více jak dvěma stoletími a že ho namaloval dobře. A že i po tak dlouhé době se nám zdá být krásný a naše modlitby mohou skrz něj stále prostupovat k sv. Vojtěchu.

Kdo ale byl Josef Kramolín? Narodil se v roce 1730 v Nymburce, kde byl jeho otec kantorem. Studoval v Praze (latinskou školu u břevnovských benediktinů) a později u jezuitů v Kutné Hoře. Zde se poprvé výrazněji projevil jeho výtvarný talent. Po roce 1751 odchází do Prahy rozhodnut stát se malířem. Krátce působil u Františka Xavera Palka, který tehdy pracoval na freskách chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně. V roce 1757 se zapsal na vídeňskou akademii, ale pobyl na ní jen pár měsíců. V roce 1758 vstoupil v Brně do jezuitského řádu, v kterém jako bratr laik setrval až do jeho zrušení v roce 1773 (v kolejích v Praze, Chomutově, Litoměřicích). Nejspíše se stal i žákem Ignáce Raaba, jezuita a jednoho z nejvýznamnějších českých barokních malířů. Podílel se na výzdobě řady jezuitských kostelů. Po zrušení řádu se stal malířem na volné noze. Při práci pro tepelský klášter se zakoukal do jisté Kateřiny Weczerschicové. V roce 1775 se s ní oženil a usadili se v manželčiných

rodných Karlových Varech. Vlastnili zde dům. A snad právě zde, v Karlových Varech, vznikly i obrazy pro kolínský chrám.

Byť máme v Kolíně od Josefa Kramolína dochované obrazy, jeho doménou byla freska. Zejména v té době oblíbené (a finančně dostupné) iluzivní freskové oltáře (možná byl i autorem iluzivního oltáře /či oltářů/ v kolínském klášterním kostele Nejsvětější Trojice, který se zde nacházel do druhé poloviny 19. století).

Vzpomínám, jak jsem před mnoha lety připravoval výstavu o kolínském fotografu a malíři Františku Krátkém. Chtěl jsem na ní představit i tvorbu jeho otce Františka Vojtěcha Krátkého, který také (byť daleko později) maloval fresky. Vydal jsem se tedy do kostela v Kněžčicích na Nymbursku, abych si tam jednu z nich nafotil. Místní pan farář mě chvíli pozoroval a pak se nechápavě zeptal, proč si fotím tu ošklivější na stropě, když oni tam mají daleko hezčí – od samotného Kramolína! Jen mezi námi – ta Kramolínova byla doopravdy hezčí.

Jaroslav Pejša

Seriál: 120“ o liturgii

Slavení eucharistie

(18) Eucharistická modlitba

V prvních staletích neexistovalo nic jako římský misál a eucharistické modlitby byly pronášeny improvizovaně podle určitého vzoru. Protože to ale ne vždycky dopadlo dobře, ustálily se některé části mše do pevné podoby.

Eucharistická modlitba je středem celého slavení mše. Je to modlitba církve, která se v Duchu svatém obrací k Otci a prosí o dar Syna. Kněz nejprve jménem lidu oslavuje Boha Otce a vzdává mu díky za celé dílo spásy. K této slavnostní řeči – prefaci – se všichni připojují chvalozpěvem Svatý, svatý... Následuje epikleze, tedy prosebná modlitba o Ducha svatého, aby věřícími přinesené dary byly proměněny a staly se Kristovým tělem a krví.

Po proměňování je v eucharistické modlitbě druhá epikleze, která již není pronášena nad dary, ale nad společenstvím věřících. Je to prosba, aby všichni, kdo přijímají Ježíšovo tělo o krev byli naplněni Jeho svatým

Duchem a staly se jedním tělem a jednou duší – Kristovým tělem, církví. Eucharistická modlitba tedy neproměňuje pouze dary položené na oltář, ale každého, kdo liturgii slaví.

Prosby, které jsou pronášeny v závěru eucharistické modlitby, mají vyjádřit, že eucharistie je slavena ve společenství s celou církví jak nebeskou, tak pozemskou. A že zpřítomněná oběť Ježíše Krista zasahuje všechny, kteří do církve patří – živé i zemřelé. Smyslem této modlitby je tedy spojení celého shromáždění věřících s Kristem ve vyznávání velikých činů Božích a v podání oběti, která oslavuje Boha a přináší spásu.

P. Petr Soukal

Zdroj: www.liturgie.cz/video/a/120-o-liturgii
Pro časopis Bartoloměj přepsal Martin Prokop

OKÉNKO DO FARNÍ CHARITY

Farní charita Kolín vybrala přes půl tuny potravin

V sobotu 13. dubna proběhlo jarní kolo Národní potravinové sbírky. Sběrky se každoročně účastní i Farní charita Kolín.

„Do akce se zapojilo celkem dvanáct dobrovolníků a vybralo se 520 kg potravin a drogerie. Stanoviště jsme měli v Penny Marketu v Ovčárecké. Velmi děkuji dobrovolníkům, kteří nám pomohli jak sběru potravin, tak i při odvozu. Vše využijeme v našem centru Kohoutek,“ uvedl ředitel FCHK **Petr Zavřel**.

„Sběrka potravin je dnem solidarity, při kterém může každý pomoci tím nejjednodušším způsobem, darem trvanlivých potravin a drogerie. Získané potraviny a základní materiální pomoc putuje prostřednictvím regionálních potravinových bank přímo do odběratelských neziskových organizací, které pomáhají například opuštěným seniorům, rodičům samoživitelům, rodinám v krizi, lidem bez domova či lidem s psychickým a tělesným postižením,“ přibližuje účel sbírky pořadatel Česká federace potravinových bank, z.s.

Michaela Prokopová

Z našich alb...

Boží Tělo
na kolínském
náměstí.
Fotografie
z roku 1941
a z těsně
poválečného
období (cca
1946-1948).

Na Boží Tělo
se chodilo
také na
Zálabí.
Fotografie
z Ovčárecké
ulice
(respektive
z dnešního
náměstí
Svobody)
z roku 1940.

Z našich alb...

V popředí Otakar Kotlář,
s kadidelnicí Jan Kamarýt.

Boží Tělo
v chrámu
sv. Bartoloměje,
80. léta.

Jan Kamarýt
Tomáš Libal
Josef Čábelka
Zdeněk Libal

P. Libor Bulín

Boží Tělo
v roce 2005,
eucharistický průvod
tentokrát
směřuje
k mariánskému
sloupu
na Karlově
náměstí.

Ze starých farních kronik

Bartolomějské návrší se v posledních letech stalo vyhledávaným cílem nejen obyvatel Kolína, ale i přespolních. A nepochybně zaslouženě, protože se jedná o krásný kout našeho města. Asi bychom měli tendenci si myslet, že jeho současná podoba je zásluhou až rekonstrukce ukončené v roce 2020. Ale chyba lávky – svým způsobem se jednalo o dokončení záměru, započatého už děkanem Svobodou v 70. letech 19. století. Toto zapsal děkan Svoboda o hradebním parkánu za chrámem sv. Bartoloměje do kolínské farní kroniky:

„Tato zahrada mezi hradbami městskými bývalými táhla se od kutnohorské brány vzhůru nad bránu kouřimskou. Tato brána kouřimská byla v celé šířce parkánu překlenuta a nad ní měli děkanové zahradu. Když v tomto 19. století bránu zbořili, dali a dávají nyní od obce ročně 1 zlatý náhrady za tu částku parkánu. Léta 1849 za děkana Jana Lindnera byla na druhém konci v bráně kutnohorské také část parkánu prodána kováři Hnolíkovi za 20 zlatých na vystavění kovárny [dnešní č.p. 94/IV v Kutnohorské ulici – pozn. M.K.]. Tímto přenáhleným prodejem beneficiu bylo velice uškozeno, neboť místo na ráně mohlo se později velice zpeněžit, jak se později stalo, když pozdější držitel Stikl chtěl od parkánu opět kousek pro dvoreček, stalo se to, ale již ne za 20 zlatých, ale za výměnu dle mého návrhu dvou korců louky a léta 1876 na druhé straně v bráně kouřimské postoupili jen část parkánu za výměnu čtyř korců pole. Léta 1848, při mém sem příchodu za kaplana, našel jsem na parkánu mnoho stromů hruškových a vína od děkana Teisingera. Však za děkana Lindnera vše vyhynulo, jak začal polí si hledět, zanedbal parkán. Stromová poschlo a bylo spáleno, víno též vyhynulo.

Když děkan Lindner zemřel, byl parkán vyjímaje něco květin velmi zpustlý. Lindner ve svém testamentu odkázal své sestře i také pumpu na parkánu, kterou pořídil, aby od vedlejšího souseda zdola vodu do parkánu pumpoval, což ovšem málo vydávalo. A když děkan ve tři hodiny zemřel, půl hodiny nato již přišel soused mně oznamovati, že ta voda jen co kmotrovi doživotně byla nechávána. Právil jsem jí, že aby o to neměla starost, že se o jinou vodu postarám. Jak jsem byl v neděli 7. října 1877 za děkana zvolen, hned jsem poslal mé dělníky na parkán, aby s pomocí Boží důkladně jej opravili. Pracováno přes celou zimu skoro celý rok. Dal jsem z mé zahrady množství kamene navozit, který

jsem obrátil na udělání tarasu kolem šancí a napříč, pak na vystavění altánu a na správy hradebních zdí, které byly rozházené. Vedle kolem kostela jsem dal starý hřbitov při ohních navezený opět do původní hloubky urovnati a tu zem navozit na ty tarasy. Pro každý strom jsem dal velmi hluboké jámy udělati, písek a kámen z nich odvézt a dobrou zemi pak vyplniti a kde bylo mnoho písku, v hloubi osmi střevíců jsem jej dal vyházet v celé šířce a odstranit a dobrou zemi navozit. Tak se stalo docela dole v parkánu a odtud nahoru podle školy a kostnice a tarasu až na druhý konec. Cestu jsem dal kamínky olemovati. Starý kanál od záchodu ven vedoucí skrz zeď hradební dal jsem odstraniti a jámu k děláni hnoje udělati. Dal jsem stromy, rybíz, víno nasázet. Od kostela dal jsem dveřmi kanál udělati, aby voda ze střech do parkánu se tratila. Ty dveře jsem opatřil kamennými futry. Do altánu jsem dal železné rámy a vše velmi důkladně udělati. A přitom jsem se staral, kudy potřebnou vodu na parkán dostati. Můj předchůdce držel hospodářství a dva páry koní, dával vodu na parkán vozit, já však tím se nezanáším a proto jsem pomyslel na něco stářejšího a levnějšího. Tu mi dal Pán Bůh to vnuknutí dešťovou vodu ulicí dolů z kopce tekoucí kanálem kůlnou vedoucím do nádržky obrátit. Když tedy vloni při nastoupení děkanství ode mě bylo žádáno, bych obci jednu kůlnu přepustil, jsem učinil, však sobě vyhradil, by mi z ulice na parkán obec kanál dala udělati, že kámen, plotny a nádeníky k tomu dám. To se stalo letos 1878, když po těch velkých slavnostech hned se přikročilo, aby se po kopci kanál svedl dolů a kopec vydláždil, zhotoven takto důkladný kanál kůlnou na parkán, kudy otevřením stavidélka voda dešťová na parkán dle potřeby técti má. Proto před kůlnou v ulici mříž a dole pod ní opatření k otvírání a zastrkání stavidla železného. Tím bude parkánu navždy velmi poslouženo. Ted' bude zapotřebí na jaro kanál prodloužit a nádržku a pumpu dát udělati. Při stavění toho kanálu a pak při dláždění ulice dal jsem velké množství dobré země na parkán navozit. Vše to jsem dal na vlastní můj náklad udělati, jak dopodrobna v mé pamětní knize naznačeno. Tak jsem s pomocí Nejvyššího Pána parkán do stavu uvedl, jak se nikdy nenacházel a na všecka staletí je tomu poslouženo. Nyní zamýšlím, dá-li Pán, také vedlejší šance dát opravit a vrchol jejich posázet.

Při té příležitosti jsem dal hřbitov u sv. Bartoloměje na polední straně od císaře Josefa II. kasirovaný a od té doby mnoho navezený, který za Teisingera co zahrada a za Lindnera co dvoreček a skladiště byl

používán, dal jsem roku 1877 a 1878 odvezením země na parkán snížit, jak před staletími býval a širokou cestu zhotovit a nyní zamýšlím park tu založit.“

Chce se věřit, že děkan Svoboda by byl spokojený, jak po takřka sto padesáti letech bylo jeho dílo dokončeno a zpřístupněno všem.

Martin Křídlo

Každodenní obnova víry

Ráno při probuzení si vždy uvědomíme, co je za den, kde jsme a co budeme dělat. Někteří nemají možnost pracovat, ale neznámá to, že mají den úplně bez povinností.

Jedna povinnost věřícího člověka, tedy spíše jeho úkol, je každé ráno si uvědomit, v co, čemu a v koho věří.

Sice oficiální duchovní obnovy máme před velkými církevními svátky, jako jsou Vánoce a Velikonoce, ale běžný věřící si tuto obnovu dělá sám pro sebe hned po probuzení, zvláště když den začíná modlitbou církve či pouze růžencem, tak při vyznání víry si opakuje to, čemu uvěřil.

Plno lidí vyrostlo v rodině, kde víra v Boha byla automaticky předána. Někteří ale vyrostli v prostředí, kde se o Bohu nevědělo a dar víry obdrželi až v dospělosti. Já jsem jednou z nich, a proto si každý den ráno obnovuji, čemu věřím a jak si mám tento nezasloužený dar uchovat v dnešním lidsky složitým světě, neboť neustále na nás útočí celý svět svým zmatkem. Zde si uvědomuji slova samotného Ježíše: "To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět." Jan 16, 33. A toto je náš každodenní úkol, obnovovat v sobě pokoj a rozdávat jej druhým, aby žili spokojeně v míru sami se sebou i s druhými.

Pro zklidnění mám nejraději adorace nebo půl hodinku před slavením mše svaté v kostele před svatostánkem a oltářem. Snažím se i v rušném dni, kdy mám plno vyřizování, si udělat čas na 30 minut před mší svatou, abych se zklidnila a promyslela své obětní dary a prosby, které ponesu na oltář s chlebem a vínem k proměnění.

Když se nedostanu na mši, vkládám to do večerní modlitby před spaním, kdy hodnotím den, své činy a myšlenky. Občas to je na

každodenní zpověď, ale Pán je milosrdný a šťastný, že mu vše odevzdám.

Vyplývá z toho, že naše každodenní obnova probíhá dvakrát denně a pokud jdeme na mši svatou, tak i třikrát denně.

Nebojte se tedy pozvání na duchovní obnovu, možná se na ni dozvíte něco, na co jste už zapoměli nebo, co by vás nenapadlo, že byste z každodenního pachtění měli Pánovi odevzdat. Ono připomenutí slov svatého Petra, která by měla v nás rezonovat každý večer: „Pane, ty víš všecko, ty víš také, že tě mám rád.“ (Jan 21,17) je zásadní a hlavně nádherné odlehčení našich každodenních výčitek nad našimi každodenními prohřešky.

Iveta Isabela Anderlová

OKÉNKO DO DKŠŠ A MŠ

Pastorace a duchovní podpora v DKŠŠ

Slovní spojení „katolická škola“ často vzbuzuje zvědavost, jindy předpojatá očekávání, někdy dokonce obavy. Zájemci o studium a rodiče se nás často ptají, v čem je naše škola katolická. Možná to není příliš jasné ani v našem farním společenství, a přesto je to něco, co dělá naši školu výjimečnou a v čem je její hlavní smysl.

V první řadě naše poslání stojí na etických a duchovních hodnotách. Snažíme se vytvářet laskavé a bezpečné klima, předávat křesťanské hodnoty a pěstovat v žácích vnímání velikosti a důstojnosti člověka jako obrazu Boha. Vytváříme společenství založené na důvěře, podporujeme duchovní i osobnostní růst žáků i pedagogů. Většina pedagogů je praktikujícími katolíky. Skrze prožívání a slavení liturgického roku, které se promítá i do výuky, se snažíme poskytnout rámec předvídatelnosti a smysluplnosti i našim žákům. Chceme předávat radost a životní důvěru.

Každou první středu v měsíci probíhá v kostele Nejsvětější Trojice od 8:00 mše svatá pro žáky, pedagogy i členy farního společenství, na kterou srdečně zveme. Žáci se aktivně zapojují, doprovází mši zpěvem a ministrují. Mše svatá je také součástí každé významné události školy.

Každé úterý je v rozvrhu zařazena hodina Křesťanské výchovy, kterou vede pastorační asistent farnosti Filip Dvořák. Pravidelná

pastorace probíhá také v mateřské škole. Pravidelně se účastníme duchovních i kulturních událostí farnosti (vernisáže, přednášky, duchovní obnovy, liturgické slavnosti...) a aktivit Farní charity Kolín (výpomoc v rámci sociálních služeb, péče o komunitní prostory, Tříkrálová sbírka, výpomoc při organizaci akcí a hudební doprovod...). Naším spirituálem je o. Jan Halama, který se od počátku svého působení účastní všech akcí školy i turistických kurzů a je naší duchovní oporou.

V letošní postní době jsme se rozhodli zrealizovat duchovní obnovu také pro naše žáky pečovatelské, u kterých cítíme bytostnou potřebu zakotvení, ztišení a duchovního doprovázení. Obnova probíhala v prostorách kolínského kláštera. Žáci mohli relaxovat v nádherné klášterní zahradě a máme velkou radost, že se nám podařilo navázat spolupráci i s tímto subjektem. Po obnově jsme prošli křížovou cestu naší skvělé učitelky a keramičky Renaty Burešové na parkáně kostela.

Spolupráce s farností je duchovním pramenem naší práce. To, co nám pomáhá na cestě k našemu poslání, nejsou procesy, prostředky, nebo pomůcky, ale především lidé. Díky Bohu za každého, kdo tvoří naše společenství a jde s námi.

Alena Pavelová

SLOVNÍK KŘESŤANSTVÍ

V tomto čísle budeme pokračovat ve vysvětlování základních pojmů, které se týkají osobností v církevní terminologii.

ordinář – Lat. *ordinārius*, „řádný“, „spravující“. Představený církevního úřadu, vykonávajícího řádnou moc, srovnatelnou s výkonem úřadu biskupa. Tato moc je řádná (*ordinaria*), a to buď vlastní (*propria*), nebo svěřená (*vicaria*). Nejvyšší moc v církvi má papež (jde o jurisdikci zákonodárnou, soudní i exekutivní), proto je ordinářem celé církve. Ostatní ordináři mají svou moc jen na určitém církevním území, proto jim říkáme ordináři **místní**. Je jím arcibiskup-metropolita, sídelní biskup, generální vikář, apoštolský administrátor, apoštolský vikář, prefekt, opat (nad svým klášterem), opat-nullius (nad územím vyňatým z diecéze a nepodléhajícím biskupské pravomoci) a dočasně ti, kteří přijímají řízení církevních územních celků v době nepřítomnosti

výše uvedených hodnostářů. Dále je ordinářem nejvyšší představený řeholních společností papežského práva a společností apoštolského života téže právní povahy, dále prelát osobní prelatury a vojenští ordináři; ti svou vládu vykonávají nikoliv územně, ale pouze nad osobami (řeholníky apod.) – jsou to tzv. ordináři **osobní** neboli prostí.

Otec – **1.** výraz Otcové se běžně používá pro církevní Otce; **2.** lat. → *pater*; zkratka P. Titul dává kněžím řeholního řádu. Obvykle se klade před křestní jméno nebo jméno řeholní nebo před zastávanou funkci. V našich zemích se mnohdy užívá i pro označení diecézních kněží, což není většinou v Evropě obvyklé;

4. duchovní otec: duchovní rádce nějaké osoby či společenství.

patron – Lat. *patronus*, „ochránce“. Světec nebo anděl, jemuž je svěřena ochrana určitého kostela, kaple, osoby, řádu, společenství, životního stavu, povolání, města, země, světadílu nebo i zvláštních záměrů.

1. patron **kostela /titulus/**: svatý ochránce kostela. Při svěcení mu byl kostel svěřen pod ochranu a podle něho byl také pojmenován. Původně byli kostelními patrony mučedníci, později i ostatní světci, nebo bylo kostelu dáno jméno podle některého tajemství víry, např. Nejsvětější Trojice, Ducha svatého, Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Zvěstování Panny Marie, Nanebevzetí Panny Marie; **2.** patron **křestní**: svatý ochránce křtěnce. Jeho jméno křtěnec při křtu přijímá. Často bývá dáváno i více jmen; **3.** patron **biřmovací**: svatý ochránce biřmovance;

4. světský ochránce nebo příznivec kostela, jemuž příslušelo tzv. patronátní právo, známé již od 5. stol. Nejznámějším projevem tohoto práva bylo tzv. právo podací, tedy právo obsazovat faru, kde byl patronát vykonáván. Později převládly v patronátním právu spíše povinnosti (zabezpečovat chod fary, farnosti a pečovat o budovy, včetně kostela) a zbyla jen určitá privilegia, např. právo patronátní lavice; **5.** funkce kardinála (tzv. **kardinál-patron**), jemuž papež svěřil dohled nad konkrétním duchovním řádem; **6.** **patron svatý**: svatý, tj. světec nebo světice, případně anděl, které je katolickou církví zasvěcena některá budova (prostor) bohoslužebná, obec, město, diecéze, země, národ, světadíl, povolání či jiná skupina osob nebo území, a která je vzývána, aby se za ně u Boha přimlouvala.

prelát – Lat. *praelatus*, „ten, kdo je postaven před ostatní“, „představený“. **1.** vysoký církevní hodnostář, zastávající úřad, s nímž je spojena jurisdikce. Vedle papeže je jím patriarcha, (arci)biskup, apoštolský administrátor, apoštolský vikář, prefekt, opat území nepatřících do žádné diecéze a také církevní hodnostář, zastávající jurisdikci v papežské kurii (např. papežský domácí prelát (vyšší duchovní ustanovený k službám papeže, nebo jen jako čestný titul bez výkonu funkce/ nebo prelát papežský komoří) – ti jsou jen čtyři, nazývají se *di fiocchetto*. – Všichni preláti nosí při slavnostní nebohoslužebné příležitosti „habitus pianus“: černý talár s fialovou podšívku a lemováním, kolárkem, stehy a knoflíky (čestní protonotáři mají podšívku černou, kardinálové červenou), biskupové mají navíc jako doplněk límec přes ramena; dlouhý přehoz přes ramena (*ferraiolo*) mají přespočetní protonotáři fialový a čestní preláti černý. Značně komplikovaný řád odění prelátů byl poněkud zjednodušen od r.1969; **2.** čestný titul v církvi mimo Řím a bez jurisdikce propůjčovaný papežem jako vyznamenání za zásluhy.

tři králové – Podle Mt 2,1 orientální → mudrci od Východu (z Arábie nebo Persie), neboli → mágové, kteří vedení hvězdou přišli z Východu do Betléma, aby se poklonili narozenému Ježíškovi (židovskému králi) a obětovali mu dary. Jejich počet a jména Bible neříká; z počtu darů (zlato, kadidlo, myrha, tj. symboly vztahující se ke království, božství a lidství) tradice soudila, že byli tři a dala jim jména **Kašpar** (Evropan), **Melichar** (Asiat) a **Baltazar** (Afričan – černocho); ta se vyskytují od 8. století. Cesarius z Arles jim připsal královský titul. Jejich ostatky se uctívají v Kolíně nad Rýnem a jejich památka se slaví 6.1. (→ zjevení Páně). Toho dne někde chlapani převleče-ní za „tři krále“ chodili od domu k domu a na dveře či veřeje dveří psali nápis K + M + B + letopočet (písmena jsou začátečními písmeny jmen králů); dříve to bylo spojeno s vykropením a vykouřením domu. Tato písmena se ale také někdy odvozují od lat. *Christus Mansionem Benedicat*, „Kriste, požehnej byt“, proto je někdy psáno C + M + B + letopočet.

Jan Vosáhlo

Kněžské svěcení a primiční mše bratra Mariána Petra Šárovce

Pojď' společně slavit a radovat se z daru svátosti kněžství.

Všichni jste srdečně zváni na bohoslužby i následná pohoštění. Celou událost můžeme nejlépe prožít jako společenství v modlitbě, pojď'me se již nyní modlit za bratra Mariána, kapucíny a sebe navzájem.

ALE ON MI ŘEKL: „STAČÍ, KDYŽ MÁŠ MOU MILOST; VŽDYŤ V SLABOSTI SE PROJEVÍ MÁ SÍLA.“

2. KORINTSKÝM 12,9

S VELIKOU VDĚČNOSTÍ A RADOSTÍ VÁM OZNAMUJI,

ZA TENTO NEZASLOUŽENÝ DAR SPOLU S VÁMI RÁD

ŽE DNE 8. ČERVNA 2024 V 11:00

V BAZILICE NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
V PRAZE NA STRAHOVĚ

DNE 9. ČERVNA 2024 V 11:00

V KOSTELE SV. BARTOLOMĚJE
V KOLÍNĚ

PŘIJMU Z RUKOU OTCE BISKUPA ZDENKA WASSERBAUERA

PODĚKUJI BOHU SLAVENÍM

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

SRDEČNĚ VÁS ZVU A PROSÍM O MODLITBU
BR. MARIÁN PETR ŠÁROVEC OFMCop

PRIMIČNÍ MŠE SVATÉ

Bližší informace najdete na: <https://knezske-sveceni-a-primice-marian-petr-sarovec.webnode.cz/>

V případě dotazů se prosím obračejte na:

Email: ksarovcova@gmail.com

Telefon: +420 732 169 997

KALENDÁŘ AKCÍ V KVĚTNU 2024

26. květen 2024 (neděle) - žehnání varhan při mši svaté v 10 hod. v kostele sv. Bartoloměje. Mši svatou celebruje Mons. Jan Baxant, emeritní biskup.

Májové pobožnosti budou v našich kostelích po mši svaté (recitujeme nebo zpíváme litanie loretánské). V úterý večer bude májová pobožnost před začátkem mše svaté.

Májové pobožnosti v Bořeticích a Bohuňovicích budou u místních kaplíček každou sobotu od 18:30 hod.

Další události:

2. červen 2024 (neděle) - Slavnost prvního svatého přijímání dětí spojená s procesí na Boží tělo. Mše svatá bude **v 10 hod.** v kostele sv. Bartoloměje.

2. červen 2024 (neděle) - Termín vydání červnového čísla farního časopisu Bartoloměj.

7. červen 2024 (pátek) - Noc kostelů. Program je ve více kostelích naší farnosti. Více o programu v jednotlivých kostelích na stránce www.nockostelu.cz

9. červen 2024 (neděle) - Primiční mši svatou bude sloužit Marian Petr Šárovec OFMCap. Mše svatá v chrámu sv. Bartoloměje začne v 11:00. Kněžské svěcení bude v sobotu 8. června.

12. červen 2024 (středa) - zahajující varhanní koncert na nových varhanách v chrámu sv. Bartoloměje s prof. Tůmou. Začátek je v **19 hod.**

Farní tábor pro děti bude jako obvykle v klášteře v Zásmukách od 28. července do 3. srpna 2024. **Kapacita tábora se již naplnila!!!!** Zálohu na tábor můžete přinést na faru, nebo mimo Kolín předat kněžím po mši svaté.

Krátké zprávy

V sobotu 27. dubna se v kostele sv. Jiří v Lošanech slavila poutní mše svatá.

V pondělí 15. dubna odcestoval kolínský farář Ján Halama do španělského Leónu, odkud s několika spolubratry ještě tentýž den započal desetidenní pouť k hrobu svatého Jakuba Staršího v katedrále v Santiago de Compostela. Průběh poutní cesty každý den večer pro farníky (a další zájemce) dokumentoval na svém facebookovém profilu prostřednictvím krátkých reportů doprovázených několika fotografiemi.

V neděli 14. dubna se mše svaté v Pečkách zúčastnila paní baronka Hrubá.

Foto: [facebook.com/farnostkolin](https://www.facebook.com/farnostkolin)

Rovněž v neděli 14. dubna byl "v kutnohorské farnosti" po ukončení celkové obnovy znovuotevřen kostel Nanebevzetí Panny Marie v nedaleké Gruntě.

V úterý 9. dubna odpoledne zemřela v Charitním domově v Staré Boleslavi paní Alena Chmelová ve věku 92. let. Paní Chmelová byla dlouholetou varhanicí v kostele Nejsv. Trojice v Kolíně. Rozloučení se zesnulou se konalo v pátek 12. dubna 2024 v 14 hod. v mariánské bazilice v Staré Boleslavi. Odpočinutí věčné dej jí, Pane!

V pondělí 8. dubna chrám sv. Bartoloměje zažil speciální koncert orchestru Archi, kdy v jeho průběhu byly ZUŠ Františka Kmocha předány smyčcové nástroje vyrobené vězni v houslařské dílně věznice Odolov.

Otec Lukáš Hanúsek (kterého velmi dobře známe z jeho ročního studijního pobytu v Kolíně) se svým kolegou Huy Tranem pokřtili na Velikonoce ve farnosti Beyon v africkém Čadu 69 nových křesťanů. Žeň je velká.

Foto. facebook.com/farnostkolin

Tradiční velikonoční koncert proběhl v neděli 31. března v chrámu svatého Bartoloměje. Publikum všech věkových kategorií potěšili umělci: pěvecký sbor Cantores Cantant, Marie Fajtová, Monika Jägerová, Onebae Cho, Jaroslav Patočka, Petr Hostinský a Martin Levický. Vše měl pod taktovkou dirigent a sbormistr Jakub Hrubý.

Zájemci o hru na varhany se mohou přihlásit u paní učitelky Cermanové v Základní umělecké škole Františka Kmocha v Kolíně.

Bohoslužby v anglickém jazyce. Pro početnou filipínskou komunitu pracující v Toyotě je pravidelná bohoslužba v anglickém jazyce každou sobotu v 18:00 hod. v kostele Nejsv. Trojice.

Martin Prokop

Příběhy z historie veltrubské farnosti

P. Josef Cvrček

S většinou farníků našel P. Cvrček společnou řeč, a domnívám se, že čím déle zde působil, tím více si ho vážili a on se s nimi postupně sžíval, prožíval jejich trápení a starosti a oni za ním chodili pro radu, nebo pro rozsouzení sporů mezi sousedy a v pozdější době i pro pomoc v nouzi. Několikrát se mu sice podařilo urovnat spor, ale jeho aktéři se později obrátili proti němu.

Byla zde i malá ale vlivná skupina bohatších sedláků, se kterou měl stále problémy, zvláště pokud byli zvoleni do obecního zastupitelstva.

Největší problémy měl se sousedem ze statku vedle nové fary. Nejenže mu dělal naschvály, ale několikrát na něj podal různá udání. I když byla všechna udání nakonec odmítnuta, přesto toto jeho (i jiných) udavačství působilo P. Cvrčkovi nepříjemnosti, které dost těžce nesl. Svě problémy s lidmi P. Cvrček pojmenoval takto: „Mrzutosti ve Veltrubech, odepření mzdy, svéhlavost, nerozum a drzost osadníka, hrubiánství, prokletý soused, důkaz patronátního nevděku, zlosyn baron“. A lze najít i další ostrá hodnocení.

P. Cvrček se celou dobu svého působení snažil zvelebovat kostel i faru. Každým rokem alespoň něco vylepšil, opravil, nebo koupil nějaké

vybavení, nebo výzdobu kostela a krátce před svou smrtí založil ve Veltrubech farní knihovnu. Byl znám nejen kněžím v okolních farnostech, ale i kolínským měšťanům a majitelům statků v okrese. Měl i dobré vztahy s pražským arcibiskupem Bedřichem. Od okolních kněží byl zván, aby v jejich farnostech při různých slavnostech kázal. Od měšťanů z Kolína a majitelů okolních statků dostával peněžité příspěvky a různé věcné dary na dovybavení nového kostela. Cítil i s chudými lidmi, a když bylo potřeba, dokázal některé jejich dluhy odpustit. Domnívám se, že věřící z Veltrub i Hradištky si ho pro jeho dobrotu vážili, a když byl dobrý rok a byla menší starost sehnat živobytí, dokázali mezi sebou vybrat nějaké peníze a pořídit za ně třeba jen plátno na oltář, nebo květiny na výzdobu.

Vztah s farníky z Velkého Oseka nebyl moc rozvinutý. Vztah mezi P. Cvrčkem a učitelem ve Veltrubech i ve Velkém Oseku byl až na jednu výjimku velmi dobrý. Častý kontakt a dobrý vztah měl i s pražským arcibiskupem Bedřichem. Svědčí o tom jednání udílení svátosti biřmování ve Veltrubech, což se v okolních venkovských farnostech v této době nestávalo, a udělení hodnosti arcibiskupského notáře, které P. Cvrček obdržel při oslavě svého 50-tiletého výročí vysvěcení na kněze.

Josef Sixta

Bartoloměj – farní časopis. Vydává Římskokatolická farnost Kolín, Brandlova 25, Kolín.
Na vydání spolupracovali: Ján Halama, Martin Křídlo, Jaroslav Pejša, Martin Prokop, Tomáš Pavela.
P. Ján Halama: tel.: 604 294 247, e-mail: farnost-kolin@volny.cz

• e-mail: farninoviny.kolin@gmail.com • web: www.farnostkolin.cz • FB: facebook.com/farnostkolin
Číslo účtu farnosti: 3252369369/0800, variabilní symbol pro dárci: 1211638 (dle evangelia sv. Lukáše 6,38) případně v poznámce uvést: *dar pro farnost* (nebo jiný účel).

Autor fotografie na titulní straně: R. Burešová